नारदस्य वचः श्रुत्वा क्रुद्धः पुत्रमवाच सः ।
कल्पितः तमसा धाता कोपरक्तास्यलोचनः ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ॥

ज्ञानन्ते भवतु भ्रष्टं स्त्रीजितो भव पामर ।
सर्वजातिषु गन्धर्वः कामी सोऽपि भवान् भव ॥ २४ ॥
पञ्चाशत्कामिनीनाञ्च स्वयं भर्त्ता भवाचिरात् ।
तासां वशश्च सततं स्त्रीणां क्रीडामृगो यथा ॥ २५ ॥
शृङ्गारशूरो[3] भव रे शश्वत्सुस्थिरयौवनः ।
तासां नित्यंयौवनानां सुन्दरीणां प्रियो भव ॥ २६ ॥
कामबाध्यो भव चिरं दिव्यवर्षसहस्रकं ।
निर्जने निर्जने रम्ये वने क्रीडां करिष्यसि ॥ २७ ॥
ततो वर्षसहस्रान्ते मया शप्तः स्वकर्मणां ।
विप्रदास्यान्तु शूद्रायां जनिष्यसि न संशयः ॥ २८ ॥
ततो वैष्णवसंसर्गात् विष्णोरुच्छिष्टभोजनात् ।
विष्णुमन्त्रप्रसादेन [4]विष्णुमायाविमोहितः ॥ २९ ॥
तातस्य वचनं श्रुत्वा चुकोप नारदो मुनिः ।
शशाप पितरं शीघ्रं दारुणञ्च यथोचितं ॥ ३० ॥
अपूज्यो भव दुष्ट त्वं त्वन्मन्त्रोपासकः कुतः ।
अगम्यागमनेच्छा ते भविष्यति न संशयः ॥ ३१ ॥
नारदस्य तु शापेन सोऽपूज्यो जगतां विधिः ।
दृष्ट्वा स्वकन्यारूपञ्च पश्चाद्धावितवान् पुरा ॥ ३२ ॥

---

[3] वशे T. [4] मनुत्रो भविता पुनरिति R.